

været fuldstændig enig, men angaaende denne Paragraf har Halvdelen været imod. Den høitærede Minister omtalte ved Lovforslagets Forelæggelse, at han har fundet, at i enkelte Spørgsmaal var Kommissionen gaaet lovlig vidt, og at det navnlig gjorde sig gjældende lige over for Kontrolbestemmelsen. Lovforslaget, der kom fra Landsthinget sidste ordinære Samling, indskrænkede sig med Hensyn til denne Kontrol til 1 Kontrolør og 1 Assistent; men nu er den høitærede Minister gaaet videre end Kommissionen. Kommissionen havde 2 Kontrolører og 4 Assisterter, medens Ministeren nu er gaaet til 3 Kontrolører og 6 Assisterter. Dertil kommer ogsaa, at Dagreisepengene blive betydeligere for de flere Embedsmænd. Hvad angaar § 49, der omhandler Fiskeriinteresser i Kollision med andre Interesser, særlig Landbruget, da vil det muligvis være heldigere, at man ombyttede denne Paragraf med Kommissionens § 57 og 61, der baade ere fylbigere og, som jeg antager, maasse ramme Sagen heldigere. De ere ikke blot tydeligere, men, hvad der har større Betydning, det er, at disse Stridigheder afgjøres ikke af en Landønseskommission, men af en særlig Fiskerikommission, der jo temmelig sikkert maa siges at være mere sagtyndig i dette Spørgsmaal. § 50, der omtaler Minimumsmaalene, bør muligvis helst ændres, hvad angaar Valene, til 10 Lommer i Stedet for 12 Lommer, og hvad angaar Rødspetterne til 6 i Stedet for 8 Lommer. Det er bevisligt, at adskillige Arter af disse Fiske ikke naae større Maal. Den sidste Paragraf i Lovforslaget er muligvis den strengeste af dem allesammen. Den siger, at denne Lov træder i Kraft den 1ste Januar 1878. Naar man erindrer, at mange Vaad ere anstaaede i de senere Aar af Fiskerne, og at de ere meget, ja, man kan gjerne sige, overordentlig kostbare for dem, og at der ikke en Gang gives dem Lov til at benytte dem, til de ere opslidte, da kan det vel siges, at den høitærede Minister her er gaaet lovligt strengt til Værks. Det vil være en billig Forbring, at der gives Fiskerne saa megen Tid, at de kunne bruge Vaaddene, til de ere opslidte. — Hvad angaar Lovforslaget i sin Helhed, da vil jeg lægge megen Vægt paa, at den høitærede Minister i denne Sag tager særligt Hensyn til Fiskerne selv, ikke blot fordi de ere særlig interesserede i Sagen ved deres Belferd — og man har jo tidligere anerkjendt, at Fiskerne have haft et daarligt Udbytte, og skjønt de i den nyere Tid have haft flere Penge paa Lommen, maa man dog ikke være saa streng imod dem —, men

tillige fordi Fiskerne i denne Sag ere de særlig Sagtyndige, og som jeg før bemærkede, se vi jo, at det høitærede Ministerium netop tager Hensyn til Sagtyndigheden. Jeg vil derfor slutte med det Haab, at den høitærede Minister, som mere er gaaet til Kommissionens Side og mindre til Fiskernes Side, vil finde, at Kommissionen ikke blot i enkelte, men ogsaa i flere af de Spørgsmaal, som han har berørt, er gaaet for vidt, saa at der tør slaas Noget af og tages særligt Hensyn til Fiskernes Ønsker i denne Sag.

C. Jensen: Det er en bekjendt Sag, at Lovgivningen om Fiskeriet i Danmark har fra ældgammel Tid gennemgaaet forskjellige Ændringer, og navnlig gjælder dette om Lovgivningen om Pulsvaadffiskeriet i Limfjorden, der skriver sig fra endog flere Aarhundreder tilbage. Det er ikke saa underligt, at man har antaget det for nødvendigt, om man kunde faae en almindelig Fiskerilov lavet saaledes, at man kunde blive fri for de idelige Omfløjtninger. Der er i den Anledning fra Regjeringens Side foretaget mange Skridt, dels ved Nedsættelse af Kommissioner og dels ved at tage Hensyn til de forskjellige Ændringer og Deputationer, som i den Anledning ere komne ind. Ikke desto mindre tror jeg, at det nu forelagte Lovforslag vil løse denne Opgave; men der maa foretages Ændringer deri, naar man skal blive fri for, at man snart skal til at forandre derved igen. Hvad der er anført i § 3 om Lodsæernes Ret til at holde Halegaarde eller Halestader, er omtalt saa smukt og godt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein), at jeg ikke skal opholde mig længere derved. Efter min Mening vil det være en overordentlig Feil, om man vil give Lodsæere, som maasse ikke have nogen særlig Nytte af Fiskeriet eller ville drive det, en Ret ud i Havet eller Fjorden, saaledes at fattige Fiskere maasse skulle til at affinde sig med dem om Retten mod en Kjendelse til dem — jeg tror ikke, dette vil være heldigt. — § 5 indeholder Forbud mod Plumpstang, det er et Forbud, som vil faae megen Indflydelse paa visse Steder i Limfjorden. Plumpstang er et Fiskeredskab, hvis Brug har været meget omtvistet, og som er blevet meget omhyggelig drøftet. Det er blevet gjort gjældende, at Plumpstangen ikke er mere skadelig end ellers Fiskeri med Stangiern paa Træstage. Plumpstangen bruges, hvor Vandet er saa dybt, at Bunden ikke kan naas med Træstage, og det vilde